

една баба единъ човѣкъ ухапанъ отъ змия. Ние, де-чурлигата, бѣхме се събрали около колата и съ страхъ слушахме разказа на селянина, какъ неговия другаръ билъ ужиленъ въ гората отъ единъ слѣпокъ. Тогава ние знаехме, че най-страшната змия е слѣпока, че той има бронзовъ цвѣтъ, че дето мине, трева не расте и още много други ужаси слушахъ за змиитѣ и отъ нищо друго не се страхувахъ толкова, колкото отъ тѣхъ. Но мина се време и моя страхъ почна малко по-малко да се разсѣва. Бѣхъ на 20 години. Единъ пжтъ отивахъ съ баща си въ гората. На едно мѣсто слѣзохъ отъ колата да видя по-отблизо една хубава птичка. Като влѣзохъ въ храсга, видѣхъ една малка змия, която бърже се скри подъ шумата. „А, та ето каква била змията, — разочарованъ си помислихъ. — Ами че тя сама се уплаши отъ мене“.

Когато разказахъ това на баща си, нашиятъ коларъ подигравателно каза:

— Приказвай си ти! Нѣма да ти повѣрвамъ! Ако ти бѣше видѣлъ истинска змия, щѣше да избѣгашъ презъ деветъ гори въ десета.

Азъ се помжчихъ да го разубедея, но той си остана при своето мнение.

По-после, като се запознахъ по-добре съ змиитѣ, у мене изчезна всѣкакъвъ страхъ отъ тѣхъ. Азъ взехъ да ги ловя и живи да ги държа.

Около с. Б. се срѣщаха рѣдко змии и може би затова селенитѣ се страхуваха отъ тѣхъ. Единъ пжтъ бѣхъ излѣзълъ на разходка край селото. Тука видѣхъ една група селяни, които силно викаха и нѣкакси плахо поглеждаха на земята, а нѣкои отъ тѣхъ се затичаха до ближния плетъ и взеха да из-